

Spm. nr. S 2198

6) Til statsministeren af:

Kristian Jensen (V):

»Er det efter statsministerens opfattelse rigtigt, at embedsmænd stiller egen privat bolig til rådighed for separate forhandlinger med en opposition, og mener statsministeren ikke, at en departementschefs separate forhandlinger på sin private bopæl med oppositionen i forbindelse med finanslovforhandlingerne i 1995 er med til at rejse tvivl om embedsmænds neutralitet?«

Kristian Jensen (V):

Det er videre i samme tema, og nu må jeg så sige, at jeg ikke har den betænkning i frisk erindring, som statsministeren stod med, og derfor vil jeg blot bede statsministeren om at tage stilling til også det eksempel, som er i bogen, som i øvrigt er spændende læsning, hvad enten man tror på alt, hvad der står i den, eller ej. Det er i hvert fald et spørgsmål om, hvorvidt man skal inddrage privatsfæren omkring embedsmændene i den forhandling, man har, og hvor grænsen for neutralitet så går. Men det kan være, statsministeren kan fortælle mig, om der i betænkningen er inddraget spørgsmål om ministres og embedsmænds privatsfære.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Med hensyn til det politiske mandat kan jeg henvise til svaret fra før. Så vil jeg gerne sige, at de fysiske rammer ikke giver anledning til tvivl om embedsmændenes neutralitet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2199

7) Til statsministeren af:

Kristian Jensen (V):

»Er det i overensstemmelse med regeringens sædvanlige praksis at lade en departementschef føre separate politiske forhandlinger med et oppositionsparti, sådan som det fandt sted i november 1995?«

Kristian Jensen (V):

Det er samme boldgade, vi arbejder i. Jeg har det bedst med at stille alle spørgsmål skriftligt, så statsministeren kan forberede sig på dem enkeltvis i stedet for at skjule dem. Så derfor kommer de i rækkefølge. Spørgsmålet er jo, om det

er i overensstemmelse med den sædvanlige praksis i regeringen, og om det er måden, hvorpå man sender departementschefer i byen for at forhandle.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg sætter jo stor pris på hr. Kristian Jensens forberedelser og dermed også muligheden for mine.

Historisk set findes der flere eksempler på direkte kontakt mellem departementschefer og politikere fra bl.a. oppositionspartier. Det kan bl.a. være i forbindelse med en forberedelse af lovgivningen. Det afgørende er, at departementschefen handler efter delegation, altså på vegne af ministeren.

Det kan tilføjes, at hændelsesforløbet i 1995 på ingen måde er enkeltstående. Finansministeriet har oplyst, at før regeringsskiftet i 1993 fik samme departementschef af en borgerlig finansminister i opdrag at føre forhandlinger om bl.a. DSB, hvilket skete på samme vis.

Op så skal jeg igen henvise til den udmærkede betænkning nr. 1354 fra udvalget om forholdet mellem ministre og embedsmænd.

Kristian Jensen (V):

Nu er det med stadig større spænding, jeg ser frem til at få læst betænkningen. Men jeg vil stadig væk gerne bede ministeren forholde sig lidt til det forhold, der er mellem det ministerstyre, vi har i Danmark, hvor det er den politisk ansvarlige, ministeren, der står for forhandlingerne, og så den tradition, man har andre steder, hvor man mere sender embedsfolk ud i det. Det er vel et spørgsmål om, hvorvidt man skal kigge på muligheden for at trække grænser mellem den ministeransvarlighedslovgivning, vi har i Danmark, og så det, at man sender embedsfolk i byen for at forhandle. Skal man fast kunne regne med, at forhandlinger over for en departementschef vil være bindende, om ikke juridisk bindende så i hvert fald politisk bindende, eller skal man ikke? Det er et spørgsmål, som er ret interessant, især når man sidder i oppositionen og indimellem har samtaler også med departementschefer.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan godt forstå, at hr. Kristian Jensen spørger om det. Der skal ikke være tvivl om ministerens ansvar. Ministeren har ansvaret. Sådan er det. Sådan skal det fortsat være.